

Arrest

nr. 142 958 van 10 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. U diende uw eerste asielaanvraag in België in op 14 september 2011. U verklaarde toen sinds 3 maart 2009 in het lokale politiebureau van Karama te hebben gewerkt. Eind 2009 zou een lid van Assaëb Al-Haq u als politieagent om hulp hebben gevraagd bij het vervoeren van wapens, logistieke materialen en gevaarlijke personen. U zou niet meteen hebben geantwoord en op 8 juli 2010 zou deze persoon opnieuw naar uw huis zijn geweest en u gedwongen hebben een keuze te maken. U zou deze persoon hebben gesmeekt u met rust te laten, maar op 10 november 2010 zou u telefonisch zijn bedreigd. Men zou ermee hebben gedreigd u te vermoorden indien u werd gevonden. De dag nadien zou er een boodschap op uw voorgevel zijn achtergelaten. Op 23 mei 2011 zou uw huis zijn beschoten. U besloot uw werk te verlaten en verbleef afwisselend thuis en bij vrienden in de buurt tot uw vertrek uit Irak in

augustus 2011. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, uw politiebadge, uw aanstelling bij de politie, documenten i.v.m. de klacht die u bij de politie neerlegde en een verzendingsbewijs. Op 12 maart 2012 besloot het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bij uw beroep dat u tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) legde u een aantal nieuwe documenten neer, nl. de overlijdensakte van uw broer (B.), foto's van uw verwoeste huis, onbenoemd mailverkeer en een aantal persartikels.

De RvV volgde echter op 31 januari 2013 de beslissing van het CGVS. U diende een tweede asielaanvraag in op 7 maart 2013. U legde toen de overlijdensakte neer van uw broer (B.) die op 20 mei 2012 zou zijn overleden en een dreigbrief die uw familie in januari 2013 zou hebben ontvangen. Op 11 maart 2013 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (beslissing 13quater).

Uiteindelijk diende u op 10 september 2013 uw derde asielaanvraag in. U verklaart via uw broer (G.) te hebben vernomen dat er een onderzoek tegen u werd ingesteld omwille van desertie van het politiekorps. Daarnaast zou u ook gezocht worden voor verboden wapendracht, omdat uw dienstwapen na uw vertrek bij de politie niet terug werd ingeleverd. Verder beweert u nog steeds door de groepering Assaëb Al-Haq te worden gevisieerd, zeker nu zij zich hebben afgescheurd van de partij Al Tayyar Al-Sadri en uw familie deze partij sympathiseert. Leden van Assaëb Al-Haq zouden ook uw familie in Irak lastigvallen. Tot slot haalt u ook de algemene onveilige situatie in Irak aan als reden waarom u niet kunt terugkeren.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een scan neer van drie attesten van het Ministerie voor Politiezaken en een origineel verzendingsbewijs.

Op 25 maart 2014 werd ook in deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 25 april 2014 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de RvV velde op 2 september een arrest tot vernietiging van de beslissing die door het CGVS werd genomen, in essentie omdat de RvV over onvoldoende actuele informatie beschikte om te kunnen besluiten dat u op een veilige en wettige manier een intern vluchtalternatief heeft naar het zuiden van Irak.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de weigeringsmotieven om u de vluchtelingenstatus niet toe te kennen omstandig werden uiteengezet in de asielbeslissing in het kader van uw derde asielaanvraag. Deze motieven werden ook gevolgd door de RvV.

De beslissing luidde destijds als volgt :

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw werk als politieagent en uw problemen met Assaëb Al-Haq op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien dienen er in verband met de dreigementen die u in Irak beweert te hebben ontvangen enkele kanttekeningen te worden gemaakt. Zo is het opmerkelijk dat u in dit verband verklaart dat er zich naast de moord op uw broer in mei 2012 geen andere feiten meer hebben voorgedaan (gehoorverslag CGVS, p.7 en 8). Dit strookt immers niet met wat u bij uw tweede asielaanvraag verklaarde, nl. dat er in januari 2013 nog een dreigbrief bij uw familie zou zijn afgeleverd (zie gehoorverslag DVZ d.d. 7/03/2013 vraag 15). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, bevestigt u dat er een dreigbrief was aangekomen en stelt u dat u bedoelde dat er na deze dreigbrief geen andere problemen meer waren geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat u echter ook expliciet de vraag was gesteld of er na de dood van uw broer nog concrete dreigementen waren geweest (gehoorverslag CGVS, p. 8), maakt dat aan dit argument geen waarde kan worden gehecht. Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw broer zou zijn vermoord, erg bedenkelijk. U beweert in dit licht dat leden van Assaëb Al-Haq aan uw deur stonden en zij uw broer (B.) – die goed op u zou lijken – hebben vermoord in de veronderstelling dat hij u was (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Dat zij een dergelijke vergissing zouden begaan, valt echter niet te rijmen met uw verklaring dat Assaëb Al-

Haq heel nauwkeurig te werk gaat, dat zij goed weten wanneer ze een aanval moeten uitvoeren en dat zij de plaats en het moment van de aanval goed bestuderen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9).

De bedenkelijke verklaringen die u bij uw huidige asielaanvraag aflegt over uw problemen met Assaëb Al-Haq en het feit dat deze problemen reeds eerder ongeloofwaardig werden beoordeeld, maakt dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht. Verder zijn uw verklaringen i.v.m. uw bewering gezocht te worden voor desertie ook maar weinig overtuigend. U legt in dit licht 3 (niet-originele) attesten neer die moeten bewijzen dat er een klacht tegen u werd ingediend voor desertie en verboden wapenbezit (gehoorverslag CGVS, p. 5). Over wie u deze documenten heeft bezorgd, blijft u echter heel vaag. U verklaart dat een vriend van uw broer die werkzaam is bij het algemeen directoraat uw broer ervan op de hoogte bracht dat er een veroordeling tegen u was uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wie die vriend of wat zijn functie is, kunt u echter helemaal niet duiden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat u niets meer weet te zeggen over deze persoon en dus ook over de herkomst van uw documenten is opmerkelijk, zeker gezien dit uw enige bron is waarop u zich baseert om te stellen dat er een zaak tegen u loopt. Er zou immers nooit een poging zijn gedaan om u persoonlijk of uw familie te contacteren in verband met de klachten die tegen u werden ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 5-6).

Bovenstaande vaststelling en het feit dat uw werk bij de politie reeds eerder ongeloofwaardig werd verklaard, maakt dat ook aan uw bewering gezocht te worden omwille van desertie en verboden wapenbezit geen geloof meer kan worden gehecht. Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag werden reeds besproken (zie supra). Bovendien te worden bemerkt dat het hier niet om originelen gaat en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen"

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk

vestigingsalternatief beschikt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid-Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheidscampagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Irakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedselrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het

bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Daar de veiligheidssituatie in het Iraakse zuiden beduidend beter is dan Centraal-Irak, is deze regio een mogelijk vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De opgedreven olieontginning in de provincie Basra en het toenemende pelgrimstoerisme in de steden Najaf en Kerbala zorgen daarenboven voor een economische heropleving die buitenlandse investeerders naar deze steden lokt.

De verbeterde veiligheidssituatie en de economische heropleving in de Zuid- Iraakse provincies creëerden op de private arbeidsmarkt hoofdzakelijk kansen voor gekwalificeerde werknemers. Op de private arbeidsmarkt kijken werkgevers vooral uit naar boekhouders, personeel met administratieve vaardigheden, informatici, ingenieurs en constructiewerkers. De vraag naar werknemers met dergelijke competenties is dusdanig groot dat de politieke, tribale en/of familiale connecties van de sollicitant geen rol spelen in de aanwervingsprocedure. Het is vooral bij het bekomen van werk in de openbare sector dat de politieke, familiale en/of tribale connecties van de betrokkene doorslaggevend zijn. Ook omkoopsommen spelen bij het bekomen van een job in de openbare sector een belangrijke rol.

Zoals elders in Irak heerst er ook in Zuid-Irak een woningtekort, doch is het probleem er minder acuut dan in Bagdad. De afgelopen jaren werden een aantal grootschalige woonprojecten in Basra, Kerbala en Najaf. De overige socio-economische indicatoren in het Iraakse zuiden tonen een gevarieerd beeld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Zuid-Irak vestigt.

U bent immers een geschoolde Iraakees en een sjiïet die over een ruim familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Zo wonen uw twee zussen in Kut: één bij uw oom langs moederskant (haar schoonvader) en uw andere zus bij haar man, die tevens uw neef is. Daarnaast verklaart u nog een oom te hebben in de zuidelijke provincie Qadissiyah en reeds verschillende keren in het zuiden van het land te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 10-11). Wanneer u wordt gevraagd naar de mogelijkheid om zich in Zuid-Irak te vestigen, meent u dit enerzijds niet te kunnen doen, omdat de groepering Assaëb Al-Haq u ook daar zou lastigvallen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat uw problemen met deze groepering echter niet geloofwaardig geacht kunnen worden, maakt dat met dit element geen rekening kan worden gehouden. Daarnaast meent u zich niet in Zuid-Irak te kunnen hervestigen, omdat u uw ganse leven in Bagdad woont, omdat u er geen werk zou vinden en omdat uw familie u maar tijdelijk zou kunnen ondersteunen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien de tribale/familiale banden die u in Zuid-Irak hebt, kan dit element niet in overweging worden genomen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de eerdere, door de commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing, argumenteert verzoeker dat het feit dat een eerdere asielaanvraag werd afgewezen geen reden is om een volgende asielaanvraag af te wijzen indien er elementen zijn die een ander licht werpen op de situatie.

Hij stelt voorts dat omzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast in asielprocedures en citeert in deze een aantal randnummers uit de "Guide des Procédures et Critères" en naar een arrest van het Europees Hof van Justitie.

Verzoeker stelt ernstige redenen te hebben om aan te nemen dat hij kan worden gedood. Zijn broer, die fysiek sterk op hem lijkt, werd gedood omwille van identiteitsverwarring.

Verzoeker merkt op dat in de vorige asielaanvraag de veiligheidssituatie werd beoordeeld ten aanzien van Bagdad. Nu de situatie daar in negatieve zin is gewijzigd en er wordt geoordeeld dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verandert het CGVS het geweer van schouder en oordeelt het merkwaardig genoeg dat de subsidiaire bescherming ten aanzien van Zuid-Irak moet worden beoordeeld. De commissaris-generaal maakt misbruik van zijn recht.

De tegenstrijdigheid inzake de dreigbrief vindt verzoeker vergezocht en niet relevant. Hij was bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zenuwachtig en verward omdat hij toen op straat sliep, geen opvang had en stress had om te overleven. Verzoekers situatie in België is geen evidentie en hij zou weldegelijk terugkeren naar Irak indien hij niet vreesde er te worden gedood. Verzoeker kon nog geen contact krijgen met zijn familie. Tegenstrijdigheden kunnen trouwens snel worden begaan, ook al spreekt men de waarheid. Zo begaat het CGVS zelf een tegenstrijdigheid, daar waar in de bestreden beslissing staat dat verzoekers advocaat het gehele gehoor aanwezig was, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat deze bij de aanvang van het gehoor nog niet was gearriveerd. Toch mag men uitgaan van de goede trouw van het CGVS en van het feit dat een vergissing werd begaan. Verzoeker haalt dit aan om aan te tonen dat het CGVS enige voorzichtigheid aan de dag moet leggen.

Het CGVS houdt volgens verzoeker geen rekening met de fysieke gelijkenis met zijn broer. Hij herhaalt dat de terroristen om die reden een vergissing begingen en voegt een foto en een kopie van de identiteitskaart van zijn broer bij het verzoekschrift (bijlage 16). Hij herhaalt dat de kans groot is dat ook hij zal worden gedood.

Verzoeker wijst erop dat Assaib Al-Haq (AAH) één van de machtigste en gevaarlijkste groeperingen van Irak is en verwijst naar de problemen die hij reeds kende met deze groepering.

Waar wordt gemotiveerd dat hij van de drie attesten de originelen niet bijbracht, stelt verzoeker dat hij niet over meer informatie beschikt over de vriend van zijn broer. Hij had hierover gemakkelijk kunnen liegen doch verkoos de waarheid te zeggen. Deze informatie was voor hem bijkomstig. Verzoeker heeft de originelen uiteindelijk via een kennis van zijn familie kunnen bemachtigen. Hij heeft weldegelijk een originele badge en een origineel document van binnenlandse zaken met betrekking tot zijn aanstelling als agent ingediend. Als bewijs dat de originelen slechts na het verhoor toekwamen, maakt verzoeker een document van DHL over (bijlage 17).

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn identiteit en zijn herkomst niet worden betwist en herhaalt zijn reeds hoger uiteengezette argumentatie inzake de beoordeling van de veiligheidssituatie ten aanzien van Bagdad. Hij betoogt dat het CGVS consequent had moeten zijn en ook in het kader van onderhavige asielpprocedure de veiligheidssituatie in Bagdad had moeten beoordelen. Dat het CGVS dit niet deed vormt een misbruik van recht. De veiligheidssituatie had exclusief beoordeeld moeten worden naar Bagdad en niet naar Zuid-Irak en gebaseerd op veronderstellingen en vage beweringen. Verzoeker is van mening dat de veiligheidssituatie in geheel Irak onveilig is en citeert in deze objectieve informatie. Het is niet aan te raden dat hij zou moeten terugkeren naar een land in oorlog.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 *juncto* artikel 48/5 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat er in Irak geen redelijk vestigingsalternatief voorhanden is, zeker niet in Zuid-Irak. Het sektarisch geweld is er even hoog als in Bagdad. Verzoeker citeert uit objectieve informatie, verwijst naar artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 en stelt dat de bewijslast inzake een intern vestigingsalternatief bij verweerder rust. De informatie van verweerder dateert echter reeds van juli 2014 en de situatie in Irak verandert voortdurend. Verzoeker verwijst naar recentere informatie waaruit blijkt dat de informatie van verweerder niet accuraat is. Hij citeert tevens uit informatie omtrent de precare situatie van IDP's. Verzoeker stelt tijdens het gehoor te hebben aangegeven dat hij geen beroep kan doen op een familiaal netwerk. Dat zijn twee zussen in Kut wonen kan niet worden weerhouden als argument voor een volwaardig vestigingsalternatief. Zij worden beschermd door hun

schoonfamilie, tot wie zij traditiegetrouw behoren. Er is geen objectief bewijs voor het gegeven dat verzoeker deze bescherming ook kan genieten nu zijn schoonfamilie geen verplichting heeft jegens hem. Verzoeker herhaalt dat de situatie in Zuid-Irak levensgevaarlijk is, hetgeen wordt ondersteund door informatie die recenter is als deze van verweerder. Het hanteren van objectieve informatie is belangrijk in het beoordelen van mogelijke schade volgens een arrest van het EHRM. Gelet op de huidige veiligheidssituatie, de vele vluchtelingen en de socio-economische omstandigheden, zal verzoeker in een levensgevaarlijke en precare situatie terecht komen. Bovendien is AAH overal aanwezig.

Om te verhuizen zou verzoeker bovendien een hele procedure moeten doorlopen en naar verschillende instanties moeten gaan. In Irak tracht men op verschillende wijzen te vermijden dat terroristen zich binnen het land verspreiden. Door deze maatregelen is een verhuis moeilijk en zou verzoeker zich in onveilig gebied moeten begeven in zijn regio van herkomst.

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving, naast algemene informatie, de volgende stukken bij het verzoekschrift: een foto en een kopie van de identiteitskaart van zijn broer (bijlage 16) en een document van DHL (bijlage 17).

2.1.5. Verzoeker legt op 9 december 2012 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Hij stelt dat hieruit blijkt dat UNHCR van mening is dat Iraakse vluchtelingen vanwege de precare veiligheids- en humanitaire situatie bescherming dienen te genieten.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerd middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Inzake de in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag door verzoeker aangevoerde asielmotieven, dient te worden vastgesteld dat reeds bij arrest nr. 128 579 van 2 september 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit omwille van volgende redenen:

“Verzoeker beroept zich in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag op dezelfde problemen als degene die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag en bouwt hierop voort. Hij stelt dat hij omwille van zijn werk als politieagent naast de reeds aangehaalde problemen met AAH nu tevens problemen riskeert met de Iraakse overheid, en dit omdat hij wordt gezocht wegens desertie en verboden wapendracht.

Dient echter te worden vastgesteld dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en bij arrest nr. 96 411 van 31 januari 2013 van de RvV werd geoordeeld dat noch aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten als politieagent, noch aan zijn asielrelaas geloof kan worden gehecht (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 1). Inzake zijn voorgehouden beroepsactiviteiten werd vastgesteld dat verzoeker kennelijk onwetend was over de graden en de insignes binnen de politie

en over het type kogels dat in zijn dienstwapen werd gebruikt, alsmede dat hij voor deze onwetendheid geen afdoende verklaring kon bieden. Inzake zijn asielrelaas werd vastgesteld dat hij verscheidene essentiële elementen uit dit relaas onvermeld liet bij de DVZ.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag en huidige beroepsprocedure op de volgende nieuwe elementen: de overlijdensakte van zijn broer, die door de RvV in het voormelde arrest niet in overweging werd genomen en die hij tijdens zijn tweede asielaanvraag bijbracht, de dreigbrief die en het verzendbewijs van DHL dat hij tijdens zijn tweede asielaanvraag bijbracht (administratief dossier, map tweede aanvraag), drie attesten inzake een gerechtelijke procedure en een verzendbewijs van DHL van 2013 (administratief dossier, stuk 16: documenten), een verzendbewijs van DHL van 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) en kopieën van foto's en van de identiteitskaart van zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Inzake de overlijdensakte van verzoekers broer, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit de informatie in de map landeninformatie in het administratief dossier (stuk 17) blijkt immers dat zulke documenten in Irak op bijzonder grote schaal worden vervalst en er eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Bovendien wordt de overlijdensakte niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen vereist is opdat aan dit stuk enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Zelfs indien verzoekers broer zou zijn overleden, dan nog dient te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat diens overlijden enig verband vertoont met het door verzoeker aangevoerde en ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Dit klemmt nog des te meer daar het, waar verzoeker andermaal verwijst naar zijn fysieke gelijkenis met zijn broer en stukken neerlegt om deze te staven, niet aannemelijk is dat AAH verzoekers broer louter omwille van deze gelijkenis per vergissing zou hebben gedood. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat AAH steeds heel nauwkeurig tewerk gaat, goed weet wanneer een aanval moet worden uitgevoerd en de plaats en het moment van de aanval goed bestudeert.

De neergelegde dreigbrief betreft een document dat door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst bijgevolg niet kan worden nagegaan. Verzoeker legde blijkens de met recht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af over het bestaan en de aflevering van deze dreigbrief. In zoverre hij deze tegenstrijdigheid op heden tracht toe te schrijven aan stress, zenuwachtigheid en verwarring bij de DVZ, dient te worden vastgesteld dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt immers dat hij bij het CGVS na confrontatie met zijn verklaringen bij de DVZ duidelijk aangaf dat de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ de juiste waren en dat er weldegelijk een dreigbrief werd afgeleverd. Hoe het gegeven dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat verzoekers advocaat gedurende het volledige gehoor bij het CGVS aanwezig was afbreuk zou kunnen doen aan voormelde tegenstrijdigheid, kan niet worden ingezien. De voormelde vaststellingen volstaan om aan de neergelegde dreigbrief bewijswaarde te ontfangen, te meer nu deze geheel niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas.

De drie attesten die moeten bewijzen dat er tegen verzoeker klacht werd ingediend wegens desertie en verboden wapenbezit worden tot op heden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, en dit ondanks dat verzoeker in het verzoekschrift beweert de originelen na het gehoor bij het CGVS te hebben ontvangen. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan de neergelegde attesten geen bewijswaarde worden gehecht. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de herkomst van deze documenten. Daarenboven blijkt uit de reeds hoger vermelde landeninformatie dat zulke documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en er op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Gezien ook de attesten niet worden neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, kan hieraan gelet op het voorgaande niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De verzendbewijzen van DHL bevatten geen gegevens die de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten en asielrelaas zouden kunnen herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedertdien geen nieuwe elementen meer heeft bijgebracht ter staving van zijn asielaanvraag. Evenmin brengt hij in het kader van onderhavig verzoekschrift en huidig beroep zulke elementen aan. Derhalve blijft de voormelde motivering, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas genoegzaam blijkt, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Waar verweerder motiveert dat verzoeker in Zuid-Irak beschikt over een intern vestigingsalternatief in voormelde zin, dient te worden vastgesteld dat de informatie waarop verweerder deze conclusie baseert, zoals verzoeker met recht opmerkt, dateert van 25 juli 2014 (administratief dossier, stuk 8: landeninformatie).

Uit de door verzoeker door middel van een aanvullende nota neergelegde *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 blijkt dat UNHCR recent het standpunt heeft ingenomen dat, gelet op de huidige omstandigheden die gekenmerkt worden door massale interne vluchtelingenstromen, een grootschalige humanitaire crisis, oplopende sektarische spanningen en toegangsrestricties in bepaalde delen van Irak, aan Iraakse onderdanen in principe geen internationale bescherming mag worden ontzegd op basis van de toepasselijkheid van een intern vestigingsalternatief (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Dit standpunt van UNHCR is gebaseerd op recentere feiten en informatie dan de informatie die verweerder hanteerde. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

In het licht van het voorgaande, dient nader te worden onderzocht of Zuid-Irak actueel in hoofde van verzoeker kan worden aanzien als een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 september 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS